

מעכב רבים ממצוה, על מה מנדים, "דוגמא"
הירושלמי דן בזה במועד קטן פ"ג ה"א [י:], ועיין מה שכתבנו שם.

כבוד הרבים דוחה גם לאו דאורייתא
בבלי יט. • פ"ג ה"א [כד.]
אפילו טומאה שהיא מדברי תורה (נדחית), מן מה דמר (והוכחה לזה ממה שאמר) רבי זעירא גדול הוא כבוד הרבים שהוא דוחה מצוה בלא תעשה שעה אחת.
בבבלי הסיק שדוחה רק טומאה דרבנן, ואת המימרא שדוחה לא תעשה פירש בלא תסור. כמו כן בבבלי לא הדגיש "שעה אחת", והלשון היא "כבוד הבריות" ולא "כבוד הרבים". בחילוקים בין הבבלי לירושלמי בסוגיא זו האריך בספר "גדול כבוד הבריות" (פרק ב אות ג).

נושאי המת אסורים בנעילת הסנדל
בבלי יט. • פ"ג ה"א [כד.]
הכתפים (שנושאים את המת) אסורים בנעילת הסנדל, שמא יפסוק סנדלו של אחד מהן ונמצא מתעכב מן המצוה.
בבבלי לא הובא, אבל בסוטה מ. לענין כהנים שעולים לדוכן כתוב שאינן רשאים לעלות בסנדליהן שמא תיפסק לו רצועה וילך לקושרה ולא יעלה, ויאמרו שהוא פסול.

צידוק הדין – אינו בירושלמי
בבלי יט. • פ"ג ה"א [כד.]
הכתפים אסורים בנעילת הסנדל וכו'.
בבבלי הוסיף שהאבל מצדיק את הדין. ובירושלמי לא הובא.

אל יפתח אדם פיו לשטן – אינו בירושלמי
בבלי יט. • פ"ג ה"א [כד.]
בבבלי הביא כאן (ובעוד מקומות) שלא יפתח אדם פיו לשטן¹⁸, ובירושלמי לא הוזכר בשום מקום¹⁹.

עין הרע לא שולטת ביוסף – אינו בירושלמי
בבלי כ. • פ"ג ה"א [כד.]
בבבלי הביא כאן (ובעוד כמה וכמה מקומות) שעין הרע לא שולטת בזרעו של יוסף. ובירושלמי לא הובא כלל²⁰.

המקור לברכת המצוות
בבלי כא.
הירושלמי דן בזה בברכות פ"ו ה"א [מא:], ועיין מה שכתבנו שם.

ספק קרא שמע
בבלי כא.
הירושלמי דן בזה בברכות פ"א ה"א [א:], ועיין מה שכתבנו שם.

¹⁷ יתכן שקשור בכך שדרך הירושלמי לא להביא אגדות מחודשות (והרי בפשטות בשר המת לא מרגיש), והבבלי מביאן. עיין בפרק "שיטות הירושלמי והבבלי" סעיף נא.
¹⁸ הירושלמי ממעט להזכיר את השטן (ומזכיר רק שהשטן מקטרג), וכן אינו מזכיר שמות מלאכים ושדים, אך הבבלי מזכירם במקומות רבים. עיין בפרק "שיטות הירושלמי והבבלי" סעיף מז.
¹⁹ כדרך הירושלמי למעט בסגולות. עיין בפרק "שיטות הירושלמי והבבלי" סעיף מו.
²⁰ דרך הבבלי להרבות בסגולות ודרך הירושלמי להמעיט בכך. עיין בפרק "שיטות הירושלמי והבבלי" סעיף מו.